

CULTURES

Nr. 4 Marts - April 2010 Kr. 80

MIT HJEM ER MIT SLOT

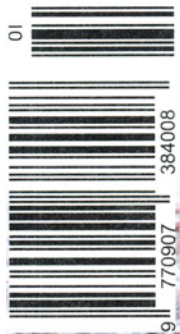
Om det at have et hjem og det at føle sig hjemme

NU MÅ I GODT SKRIDE IND

Om kunsten at inkludere og kunsten at blive dansk

TEMA: MY
WORLD
→ IMAGES®

LITTERATUR • MUSIK • FILM • TEATER • POLITIK

01

Eksotisme og svinkeærinder

Vær med på en lytter når kunstnere fra Danmark og Senegal taler om magtstrukturer, tvillinger, landskaber og tavshed mens de arbejder på deres kommende udstilling *Face a Face*, der præsenteres på Kunsthal Charlottenborg under My World IMAGES festivalen

Af Ivan Rod. Foto: Jacob Crawford

#1

Danskeren, Kirsten Otzen Keck, og senegaleseren, Niang Ibrahima, er begge billedkunstnere. Hvor Keck fortrinsvis har arbejdet med animation, fotocollager, fotografi og video har Ibrahima fortrinsvis arbejdet med installation, animation og collage. Parret virker med andre ord som godt castet til den fælles opgave: Producér et fælles kunstværk over tema et *My World IMAGES!*

Jeg møder Keck og Ibrahima på Statens Værksteder for Kunst og Håndværk på Christianshavn. De har da været sammen i en uges tid og er allerede blevet enige om rammerne for, hvad de skal producere til festivalen i august og september. Parret vil lave to animationsfilm, én som refererer til Danmark og én, som refererer til Senegal. Ibrahima skal være hovedansvarlig for filmen fra Danmark, Keck hovedansvarlig for filmen fra Senegal. Til sidst skal deres to film præsenteres som to installationer, side om side.

Landskab med hvide områder

Det er en frostklar januardag. Niang Ibrahima kan ikke få varmen. Ikke engang indendørs.

“Når afrikanere rejser til Europa, gør de det sædvanligvis om sommeren,” siger han med et anstrengt smil. “Men nu er jeg her, selv om der er utrolig koldt. Problemet er bare, at jeg helst vil være ude, fordi jeg er en, der skal opleve, mærke og fornemme, for at kunne samle mine indtryk og selv skabe noget. Men her kan jeg ikke holde ud at være ude mere end højst ti minutter ad gangen.”

Kirsten Keck smiler forstående og tager over...

“Når Niang beskriver sine indtryk i Danmark, er det faktisk for mig at høre, som om han bevæger sig rundt i et landskab med mange hvide områder,” siger hun, uden dermed et hentyde til sneen.

“Havde vi befundet os i Senegal nu, ville jeg have været på hjemmebane,” siger han. “Men nu er vi her, og nu er det mig, der er på. Og dét er fint nok, for jeg kan godt lide at blive udfordret af de mange nye indtryk.”

Kunst uden svinkeærinder

De to kunstnere havde inden mødet i København fået en fornemmelse af hinandens kunst, idet de havde udvekslet e-mails og skypet i ugerne op til mødet i København.

“Og da Kirstens tolkning af min kunst stemte overens med mine intentioner følte jeg, at vi var i sync allerede inden vi mødtes, selv om vi var langt fra hinanden, geografisk. Vi forstod hinanden.”

“Vi arbejder begge med collager. Og Kirsten er god til at til at bryde med klicheerne. Der er mange informationer i hendes kunst og mange brud med klicheerne.”

Kirsten Keck tager over:

“Det samme kan man sige om Niangs kunst. Den er fuld af

betydning, fuld af observationer, uden svinkeærinder, lige på. Lige som han selv er. I den forstand går hans personlige integritet igen i hans kunst.”

Det er mig, der er fremmed

Dét, de to kunstnere gør i København, er, at tage afsæt i Niang Ibrahimas indtryk og iagttagelser og diskutere disse for at finde ind til et fælles sprog.

“Konkret samler vi billeder til én fortælling på baggrund af Ibrahimas indtryk,” siger Kirsten Keck.

“Når vi mødes i Dakar om et par måneder vil vi samle billeder til en anden fortælling, på baggrund af mine indtryk. Så bag om alt handler det, vi laver, om vores møde på tværs af sprog og kultur,” siger Kirsten Keck.

“Men her og nu handler det kun om mine oplevelser,” tilføjer Niang Ibrahima.

Stilhed eller øredøvende samtale

Hvad det er for en fortælling, de to er ved at skabe – med afsæt i København – vil de ikke fortælle. Niang Ibrahima afslører alligevel en central iagttagelse fra sine første uger i København.

“I Dakar kan jeg aflægge dig et besøg. Jeg behøver kun at kende dit navn og navnet på det område, du bor i, så vil folk vise mig vej. Vi har ikke gadenavne og husnumre. Vi spørger bare om vej. I København er alt helt anderledes organiseret. I metroen og S-toget er der infoskilte om alt. Folk har travlt. I metroen. I S-toget.”

“I Dakar er der tusinder af samtaler. Folk råber. Men her er folk stille. Ikke nødvendigvis fordi, de er høfligere, men de opfører sig meget anderledes end i mit hjemland, hvor enhver samtale mellem to hurtigt udvikler sig til en gruppesamtale.”

“Så for mig har metroen og S-toget været de mest interessante og specielle steder at iagttage folks omgang med hinanden. Stilheden.”

“Her i Danmark taler folk kun sammen, hvis der sker noget ekstraordinært,” tilføjer Kirsten Keck.

“Hvis toget ikke kommer til tiden for eksempel.”

Strukturer eller mangel på samme

“Folk er venlige. Også overfor mig,” siger Niang Ibrahima.

“Men i Senegal, hvor der er ikke er et fungerende, funktionelt system, der kan vise dig vej, er du på anden vis tvunget til at tale med folk. Derfor bliver alt i Senegal til dialog.”

“Hvis jeg skal med en taxa i Dakar, bliver turen til en dialog med chaufføren. Tager jeg en taxa her, siger jeg til chaufføren, hvor jeg

skal hen. Han taster adressen ind på sin GPS og kører, og jeg taler ikke med ham igen, før jeg skal betale. Den model bryder jeg mig ikke om, for jeg kan jo se i mit hjemland, hvor vigtigt det er for folks selvfølelse, at alle taler med alle. Hvis du i Dakar er ked af det, kan du tale med hvem som helst på gaden.”

“Så det er både godt og skidt med strukturer og systemer. I Danmark er systemet udbygget og folk velhavende. I Senegal er vi fattige, men vi taler sammen.”

Også ligheder - os imellem

“Vi har talt meget om magtstrukturer, fællesskab og ritualer,” fortæller Kirsten Keck.

“Om, hvordan man kan se magtstrukturerne i et samfund – i Danmark kan det være svært at se, hvor magten ligger, mens der i Senegal er områder med stor fattigdom, hvor magtstrukturerne er meget tydelige. Uanset hvor vi befinder os, afhænger vores opfattelse af strukturerne, fællesskaberne og ritualerne af vores evne til at se dem. Det er de historier, vi vil arbejde med. De historier, der handler om åbenlyse eller slet skjulte magtstrukturer. De historier, der handler om individet sammenholdt med fællesskabet. De historier, der handler om, hvad der sker, når man ikke har ritualer i klassisk forstand, der viser, at man er del af noget større.”

“I den forstand vil vi også arbejde med lighederne på tværs af vores geografisk og kulturelt betingede forskelle. Vi er jo begge mennesker og reagerer ens i mange sammenhænge. Selv om der er stor forskel på omgangsformen i Dakar og København, er der også ligheder mellem os – som mennesker. Og dét er altså også interessant. Strukturer kan både dele og binde folk sammen.”

Niang Ibrahima og Kirsten Otzen Keck

Niang Ibrahima er senegalesisk billedkunstner. Arbejder med installation, animation, collage og maleri. Tager udgangspunkt i forskelle mellem europæisk, vestlig og afrikansk virkelighed, og i hvordan han i sin hjemby Dakar oplever globaliseringen oversat til afrikanske forhold efter europæisk model. Han er optaget af mediernes mellemkost og betydning for mennesker fantasi om “de andre.” I stedet for at fantasere om at være et andet og bedre sted på kloden, insisterer han på, at man retter blikket indad mod egne ressourcer og tager udgangspunkt i disse. Har blandt andet lavet installationen *No war, no news* om internationale reportere, der rejser til verdens brændpunkter for at rapportere uden at stille spørgsmålstejn ved egen måde at kommunikere på.

Kirsten Otzen Keck er dansk billedkunstner. Arbejder med samlet, eksisterende materiale og egne optagelser i animation, fotocollager, fotografi og billedbehandlet video. Hendes værker handler om, hvordan det enkelte menneske kan indgå i diffuse fællesskaber i en offentlig sfære, hvor almenmenneskelige følelser kan opleves og udleves. I collage- og animationsserien *Selvbevægelser i massebevægelsen* kobles den enkeltes forsøg på at træde ind i verden sammen med større massebevægelser (køn, religion, historie).